

som knytte det saaledes til Kirken, at man ikke kan unddrage det for den Brug, hvortil det er bestemt. Jeg troer, at det maa være Statens Opgave som den, der skal bestemme, hvorledes Kirken skal understøttes, at raade over de Midler, som Kirken har, og mit Udgangspunkt er saaledes ikke, om Kirken for Diebliffet har for Meget til Fyldestgjørelsen af de Diemed, den har, eller om den har for Lidet, men mit Udgangspunkt er, at det er Staten, den lovgivende Magt, der skal bestemme, hvor Meget der skal tillægges Kirken; hvor Meget der skal anvendes til Opnaaelsen af disse Diemed. Det er altsaa ikke nogen saadan Opfattelse af Eiendomsretten fra Kirkens Side, der medfører, at jeg vil fraraade at optage det under Nr. 17 som Nr. 9 stillede Vædringsforslag; men for det Første er der her den samme formelle Bemærkning at gøre som ved de andre Forslag, nemlig, at en saadan Bestemmelse ikke har hjemme i Finantsloven. Hvis man imidlertid ogsaa vilde oversee de Grindringer, som fra dette Synspunkt kunde gjøres derimod, vil jeg dernæst sige, at det vilde være urigtigt at komme med en saadan Bestemmelse nu, da det i alt Fald er saa aldeles uklart, om der ikke maatte være ganske andre Foranstaltninger at træffe og andre Forandringer at foretage end de, der allerede tidligere ere blevne bragte i Forslag angaaende dette Punkt. Vi have allerede mange Dplysninger med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, baade dem, der ledsagede Biskop Monrads Lovforslag i 1860 og dem, som fra Kirkeministeriet ere blevne meddeelte med Hensyn til de senere ved privat Initiativ indkomne Lovforslag. De Dplysninger, som endnu maatte mangle, ville i alt Fald meget let kunne tilveiebringes — og man vil kunne forstaae, at jeg lægger særdeles Vægt derpaa — idet Spørgsmaalet om Præsternes Lønning er overgivet til Kirkecommissionens Behandling; det er altsaa netop dens Opgave at faae suppleret de forskjellige Dplysninger, som maatte findes ikke at være tilstrækkelige. Før man gaar videre med Hensyn til det, her foreligger, er det nødvendigt nogenlunde at see, hvorledes Forholdet med Hensyn til disse Anliggender klarer sig,

og i alt Fald er det vist, at der ikke kan vindes Noget ved paa Finantsloven at optage, hvad der hidtil er anvendt til Præstefabets Lønning, hvorved ogsaa det maa komme i Betragtning, at der iblandt de Lønninger, som Præstefabet oppebærer tildeels som Hjemmeindtægter, er adskillige, hvis Natur medfører, at man ikke vilde kunne handle tilstrækkelig nøiagtigt, hvis man optog dem paa Finantsloven. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at fraraade det høie Thing at gaae ind paa noget af disse Vædringsforslag.

N. Hansen: Før jeg gaar over til kortelig at anbefale Forslagene under Nr. 17, skal jeg tillade mig en kort Udtalelse over to andre Punkter. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 12 vil jeg aflægge min Tak til den høitærede Finantsminister for den Foranstaltning, han herved har forsøgt at sætte igang, og jeg gjør det saameget hellere, som jeg veed, at Finantsudvalget tidligere indtrængende har opfordret den høitærede Finantsminister dertil. At det nu er fæet, maa man saameget mere paaskønne. Enhver af os, der har det Mindste med Postbefordringen paa Landet eller med Omberingen af Breve og Aviser at bestille, maa allerede for længe siden have erfaret, at denne paa de allerfleste Steder er i en høist maadelig Forfatning, og at der paa mange Steder afstedkommes en ikke ringe Ulempe ved den lange Tid, saadanne Breve, Aviser og hvad der ellers forsendes, er undervejs. At gjøre et Forsøg paa at afhjælpe dette, er efter min Formening paaskjønnelsesværdigt, og jeg har ikke den fjerneste Tvivl om, at dette Forsøg vil føre til et heldigt Resultat, saaledes at det ikke alene vil være til Behagelighed, men ogsaa til Nytte for Befolkningen, hvis Sagen praktisk kan gennemføres i videre og videre Omfang. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 16 kan jeg ikke tilbageholde min Vællagelse over, at den høitagtede Krigsminister efter min Formening ikke har varetaget Statens Løve saaledes, som jeg troede, man havde et berettiget Krav paa. Det vil erindres, at Krigsministeren i forrige Session havde foreslaaet at bortleie Livoli paa længere Aaremaal, hvorimod Finantsudvalget havde indstillet, at denne Bortleie kun maatte fæe